

nabyvatele, kterýž jen podpůrně dle odst. 3. cit. § k dávce té může býti uznán povinným.

Okolnost, že zcizovatel byl od placení převodních poplatků a dávky z přírůstku hodnoty deliberován závazkem osoby třetí, nelze bráti za důvod k připočtení těchto částek do ceny zcizovací, jelikož zákon v § 5 přesně uvádí, že jen tenkrát taková placení k ceně zcizovací se připočtou, když je nabyvatel převzal, nebo jinak k placení jich byl povinen.

V tomto případě nebyla tato plnění nabyvatelem převzata a nebylo proto možno převodní poplatky a dávku z přírůstku hodnoty k ceně zcizovací připočísti. Učinil-li tak žal. úřad, porušil tím zákon a bylo nutno rozhodnutí jeho po této stránce jako nezákonné zrušiti....

Č. 1850.

Zajištění bytu pro veřejné zaměstnance (Slovensko):
* Veřejný notář na Slovensku není státním zaměstnancem ve smyslu § 13 zákona z 11. července 1922 č. 225 Sb.

(Nález ze dne 17. ledna 1923 č. 472.)

Věc: Marie D. v T. proti županskému úřadu v Trenčíně o zajištění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím ze dne 4. listopadu 1922 zajistil županský úřad v Trenčíně podle § 13 zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. v domě st-lky čp. — v T. byt, používaný za kancelář veřejným notářem Drem K. H., který se uprázdnil přeložením tohoto státního úředníka z T., s tím, že zajištění působí ode dne zrušení dosavadní nájemní smlouvy, pokud se týče dnem uprázdnění bytu.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou.

Podle § 13 zák. ze dne 11. července 1922 č. 225 Sb. může úřad, uprázdnil-li se byt obývaný v den vyhlášení tohoto zákona státním zaměstnancem tím, že zaměstnanec byl služebně přeložen do jiné obce, byt ten zajistiti pro státního zaměstnance. Zákon tedy výslovně předpokládá, že jde o byt obývaný dosud státním zaměstnancem.

V případě, o němž jde, uprázdnil se kancelářské místnosti, používané veřejným notářem.

Žal. úřad vycházel, zajišťuje místnosti ty jako rodinný byt pro důstojníka, z názoru, že veřejný notář jest státním zaměstnancem, jak jej uvedený zákon na myslí má.

Názor ten není správným. Veřejný notář vystupuje jednak jako osoba k určitým úkonům stranou zmocněná, jednak jak orgán, jemuž obstarávání jistých právních úkonů jest buď v zákoně (zák. čl. XXXV. z r. 1874 a čl. XVI. zákona z roku 1894) vyhrazeno nebo může býti naň přeneseno.

Avšak veřejný notář není státním zaměstnancem, ježto není ve služebním poměru k státu, nemá od státu ani platu ani zaopatřovacích požitků, a není též zařazen do nějaké hodnostní třídy státních zaměstnanců.

Při tom nepadá na váhu ta okolnost, že veřejný notář vykonává také úkony státem jemu svěřené, poněvadž tím nevstupuje do služebního poměru vůči státu a nemá za úkony ty stálé a pravidelné požitky od státu, nýbrž bere úplatu od stran.

Poněvadž pak zákon ze dne 11. července 1922 č. 225 jest povahou svou zákonem výjimečným, nelze veřejného notáře ani extensivním výkladem zákona ani analogií započítati ke kategorii oněch státních zaměstnanců, jichž byty podle doslovu zákona mohou po uvolnění býti úřadem zajišťovány zase pro státní zaměstnance.

Nař. rozhodnutí nemá opory v zákoně a bylo je proto zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss, aniž bylo zapotřebí zabývat se i další námitkou ve stížnosti vznesenou.

Č. 1851.

Školství (Slovensko): Odporuje zákonu, pensionuje-li úřad učitele veřejné školy s působností před doručením pensijního dekretu.

(Nález ze dne 17. ledna 1923 č. 483.)

Věc: Marek W. v N. (adv. Dr. Geza Donath z Nových Zámků) proti školskému referátu v Bratislavě (konc. úředník Dr. Valentin Vávro) o pensionování.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud vyřklo stěžovatelovo pensionování s působností před doručením pensijního dekretu, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jednak jako nepřípustná, jednak jako bezdůvodná.

Důvody: St-l působil jako učitel na židovské škole lidové v N. ode dne 1. září 1890. Do učitelského pensijního ústavu byl přijat dne 1. listopadu 1890. Výnosem školského referátu v Bratislavě ze dne 30. září 1919 byla tato škola zrušena a st-l byv sprostěn služby pobíral dále své posavadní služební požitky od státu, které mu pak dne 30. dubna 1920 byly zastaveny. Po té podáním ze dne 10. října 1920 zažádal u školského referátu v Bratislavě za pensionování a poukázání patřičných požitků pensijních, aniž při tom uplatňoval nárok na doplacení svých dnem 3. dubna 1920 zastavených služebních požitků od zastavení až do pensionování. Školský referát v Bratislavě této st-lově žádosti vyhověl výnosem ze dne 17. srpna 1921, ale pensionoval ho s působností již ode dne 1. května 1920 a přiznal mu od té doby, odvolávaje se na § 3 uher. zák. čl. XLIII: 1891 a bera za základ službu 30 roků pensi ročních 1920 K a válečnou podporu per 660 K. Odpovídající tomu pensijní dekret byl doručen st-li dne 23. října 1921.

Do uvedeného posléze výnosu školského referátu v Bratislavě směřuje stížnost, o níž nss uvažil takto:

1. Pokud namítá stížnost porušení zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 Sb., podle něhož slušelo st-li vyměřiti pensi ve výši pense státního úředníka 3. stupně VII. třídy hodnostní, nikoli pensi podle uher. zákona fakticky určenou částkou mnohem nižší, jest již z toho důvodu bezpodstatnou, že dovolávaný zákon, upravující poměry aktivních státních zaměstnanců čsl. republiky, vůbec se nevztahuje na pensijní požitky, a to ani státních zaměstnanců, mezi něž však ani sám st-l se nezařaduje, předpisy pak skutečně regulující pensijní požitky, t. j. zákony ze dne 17. prosince 1919 č. 2 a 3 Sb. z roku 1920, zákon ze dne 23. března 1920 č. 99 Sb., nařízení ze dne 25. října 1921 č. 298 Sb. a zákon ze dne 8. srpna